

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

သင်မြတ်နိုး

သံယောဇဉ်တွယ်တာနေမိသည်

အခန်း (၁)

အဖေမျက်နှာကို ဖွေးသီရိ ငေးကြောင်စွာ စိုက်ကြည့်နေမိသည်။ ။

ဝိန်လိုညှိုးရော်နေတဲ့ အဖေသည် အဆုတ်ကင်ဆာ ဝေဒနာကို ပြင်းပြစွာ ခံစားနေရ၏။

အဖေနှင့် ဖွေးသီရိတို့ သားအဖသာ ရှိနေခဲ့သည်။ ။

အိမ်လေးထဲမှာ . . .

ချောင်းတဟွတ်ဟွတ် ဆိုးနေသော အဖေသည် ဝေဒနာကို ကြိတ်မှိုတ်ခံစားနေရပုံပင်။

ဖွေးသီရိ သိပါတယ်။

အဖေ ဟန်ဆောင်နေတာပါ။

ဝေဒနာတွေ ပြင်းပြစွာ ခံစားနေရတာပဲ မဟုတ်လား။

“ဖွေးသီရိ”

“ရှင် . . . အဖေ”

“အဖေ နေကောင်းပါတယ် . . . သမီး ဘာမှ စိတ်မကောင်းမဖြစ်ပါနဲ့ ကွယ်”

အဖေသည် အမြဲတမ်း လိုအင်ဆန္ဒတွေကို မျှသိပ်ထားနိုင်သော ဖခင်တစ်ယောက်သာ ဖြစ်သည်။ ။

သားသမီးတွေရဲ့ လိုအပ်ချက်တွေကို ဖြည့်စွမ်းပေးနိုင်အောင် စွမ်းအားရှိသလောက် ကြိုးစားလုပ်ဆောင်ခဲ့၏။

မငြိုငြင်။

ပင်ပန်းနွမ်းနယ်မှု ကင်းမဲ့စွာ အဖေ ငွေကြေးတွေ ရှာဖွေပေးခဲ့သည်

။

သားသမီးတွေကသာ အဖေအပေါ် တာဝန်ကျေခဲ့ပေ။

မမ ...

အစ်ကို ...

ငွေကြေး ပြည့်စုံပါလျက် အဖေ့ကို ပစ်ပယ်ထားခဲ့သည် ။

ထောက်ပံ့ ကူညီခြင်းမရှိ။

အဖေက သားသမီးတွေအပေါ် တာဝန်ကျေခဲ့သော အဖေဖြစ်သည် ။

သူမ စိတ်ထဲမှာ အဖေ့အတွက် စိတ်သောကတွေ ကြီးစွာ ခံစားနေရသည် ။

ဆေးဝါးကုသပေးဖို့ အတွက် ငွေမရှိ။

ဖွေးသီရိက ပညာသင်နေဆဲ။

မထင်မှတ်ဘဲ အဖေ့ရောဂါ ပေါ်လာသည် ။

အဆုတ်ကင်ဆာတဲ့ ။

ဖွေးသီရိ အဖေ့ကို ဘယ်လိုဆေးကုပေးရမလဲ။

သူမ ... နှုတ်ခမ်းသားတွေကို တင်းကျပ်စွာ ဖိကပ်ထားမိသည် ။

“ဖွေးသီရိ ...”

“ရှင် . . . အဖေ”

“အဖေအတွက် သမီးရင်ထဲမှာ ဘာတွေရှိနေလဲဆိုတာ အဖေသိပါတယ် . . . အဖေက အသက်ကြီးပြီ၊ သေလူပဲ . . . သမီးလေးမှ တာဝန်မယူနိုင်တာဘဲကွယ်”

“အဖေ”

“ဟင်”

“သမီး . . . မမဆီ သွားတွေ့မယ်”

“မတွေ့ပါနဲ့ ကွယ် . . . အဖေ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဒုက္ခမပေးချင်ဘူး”

ဦးမောင်ညိုကလည်း မိမိ ဒုက္ခတွေကြောင့် သားသမီးတွေ ဒုက္ခမရောက်စေချင်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

“အဖေ နေကောင်းပါတယ်”

“သမီး”

“ဖွေးသီရိအကြောင်း အဖေသိပါတယ်၊ မရှိတဲ့ ငွေအတွက် စိတ်သောက မရောက်စေချင်ဘူး”

“အဖေရယ်”

မမ နှင်းသီရိက ငွေကြေး ပြည့်စုံသူ ဖြစ်သည်။

အဖေ့ကို ဘာလို့ ပစ်ပယ်ထားတာလဲ။

ငွေကြေး ချမ်းသာသည်။

ချမ်းသာတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့် လက်ထပ်လိုက်၏။

အဖေပင် မသိလိုက်။

ဆင်းရဲနွမ်းပါးတဲ့ အဖေ့ကိုပင် အသိအမှတ်မပြုဘဲ ထားသည်။ ။

ဖွေးသီရိ စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိ၏။

အဖေ့ကို ဆေးကုချင်တယ်။

ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။

“သမီး အလုပ်တစ်ခုတော့ လုပ်မှ ဖြစ်မယ်ထင်တယ် အဖေ”

သမီး အလုပ်ရှာရမယ်။

အဖေ့အတွက်ရော သီရိဘဝ ရပ်တည်ရေးအတွက်ရော အလုပ်တစ်ခုခုရဖို့ လိုအပ်သည် ဟု ထင်မိလာသည်။ ။

“သမီးအပေါ် အဖေ တာဝန်မကျေခဲ့ဘူး . . . အဟွတ် . . . ဟွတ်”

အဖေ ချောင်းတွေဆိုးလာသည်။ ။

“အဖေ နေမှ မကောင်းတော့ဘဲ . . . အနားယူတော့နော် အဖေ သမီးအတွက် ဘာမှ မပူပါနဲ့ ”

“ဖွေးသီရိက လိမ္မာတယ် . . . အဖေ သိပါတယ်၊ သမီးလတ်နဲ့ သားကြီးတုန်းက အဖေ တာဝန်ကျေခဲ့တာပဲ”

အဖေ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေပုံပင်။

ဆရာဝန်က အဖေ့ကို ဆေးကောင်းကောင်း ကုသမယ် ဆိုရင်တော့ အများ ဆုံး သုံးလေးနှစ်လောက်တော့ အသက်ရှည်နိုင်တယ်တဲ့။ ။

ဖွေးသီရိ ဆေးကုချင်တယ်။

မသေခင် အဖေ့ကို ချမ်းချမ်းသာသာ နေသွားစေချင်တယ်။

မမလတ်က ယောက္ခမတွေ့ကို ကြောက်နေရတဲ့ ဘဝ။

ကိုကြီးက မိန်းမစကားကို မလွန်ဆန်နိုင်။

ဆင်းရဲနွမ်းပါးပြီး ဂုဏ်မဲ့သော အဖေကို ယောက္ခမတစ်ယောက်အဖြစ် သမက်ရော ချွေးမရောက လက်မခံချင်ကြ။

ဖွေးသီရိကတော့ မကျေနပ်ချင်။

အဖေအတွက် သီရိ ကြိုးစားရမယ်။

“အဖေ နေကောင်းအောင်နေနော် . . . သမီး အပြင်သွားလိုက်ဦးမယ်”

“သမီး”

“ရှင်”

“မမလတ်နဲ့ ကိုကြီးဆီ မသွားနဲ့ နော် . . . သူတို့ ဟာသူတို့ အဆင်ပြေမယ်ဆိုရင်လည်း အဖေ ကျေနပ်ဝမ်းမြောက်မိပြီကွယ်”

အဖေ စေတနာတွေကို သီရိ နားလည်နေမိသည် ။

ကိုကြီးနဲ့ မမလတ် ဘာလို့ မသိကြတာလဲ။

အခု . . .

အိမ်ထောင်ပြုသွားကြတာ နှစ်နှစ်လောက်ရှိနေကြပြီ။

တစ်ယောက်မှ မိဘဆီမလာ။

အဖေက တာဝန်ကျေသည် ။

ပညာတွေ တတ်မြောက်အောင် အဖေ ကြိုးစားပြီး သင်ပေးခဲ့၏။

ဖခင်တစ်ယောက်၏ တာဝန်ကျေသည် ။

သီရိကျမှ အဖေ နေမကောင်းဖြစ်ရတာပါ။

ဆယ်တန်းမှာ ဂုဏ်ထူးတွေနဲ့ အောင်သော သီရိအတွက် ပညာဆက်
သင်ခွင့် မရှိတော့။

ကိစ္စမရှိပါဘူး။

အဖေ အသက်ရှင်ဖို့ ပဲ။

လူလောကကြီးထဲမှာ အဖေတစ်ရက်၊ တစ်စက္ကန့် အသက်ရှင် နေထို
င်သွားစေချင်သည် ။

ပြီးတော့ ချမ်းချမ်းသာသာ နေစေချင်သည် ။

“သီရိ အ လုပ်သွားရှာဦးမယ်နော် . . . အဖေ”

“အင်း”

အဖေ့ကို လိုအပ်တာတွေ လုပ်ပေးပြီး သူမထွက်လာခဲ့သည် ။

သီရိ ဘာလုပ်ရမလဲ။

သူများ တွေလို Computer တွေလည်း မတတ်။ LCCI လည်း မတတ်။

အဖေမှ ငွေမရှာနိုင်တော့တာ။

သီရိကတော့ အဖေ့ကို ဘယ်တော့မှ အပြစ်မတင်ပါဘူး။

ကံပဲပေါ့။

ကိုယ့်အစွမ်းအစနဲ့ ကြိုးစားမယ်။

တစ်ခုတော့ ရှိသည် ။

ကိုကြီးနှင့် မမလတ်တို့ ကို သွားတွေ့သင့်သည် ဟု ထင်မိသည် ။

လောလောဆယ် . . .

သီရိမှာ ငွေမှ မရှိတာ။

မမလတ်တို့ ဆီမှာ အကူအညီတောင်းရမှာ ပဲ ဖြစ်သည် ။

အဖေ့အတွက်ပါ။

စိတ်ကို တင်းလိုက်သည် ။

အောက်မကျချင်ပေမယ့် အဖေ့အတွက် တခြားနည်းလမ်းမှ မရှိ
တော့တာပဲဟာ။

သီရိ ရွေးချယ်ရမှာ ပဲလေ။

အရင်ဆုံး . . .

ကိုကြီးဆီ သွားရမယ်။

အဖေ နေမကောင်းတာတော့ သားသမီးတွေကိုအသိပေးသင့်သည် ။

သီရိအပြစ်ဖြစ်နေမှာ စိုးရသည် ။

အဖေက တားနေ၏။

မိဘပဲ . . .

မတွေ့ချင်ပဲ နေပါ့မလား။

သီရိအတွက် သားနဲ့ သမီးလတ်ကိုတော့ အဖေ တွေ့ချင်နေပုံရသည်

။

သွားတွေ့တာတော့ မမှားဘူး။

ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ။

မမလတ်ထက် ကိုကြီးအား အရင်သွားတွေ့သည် ။

ကြီးကျယ်ခမ်းနားသည့် ခြံကြီးတစ်ခြံဖြစ်နေ၍ သီရိ ဝင်တွေ့ရမှာ ပ
င် တုန်လှုပ်ချောက်ချား သလိုကြီး ဖြစ်မိ၏။

ခြံဝမှာ ရပ်နေမိသည် ။

လူခေါ် ဘဲလံလေးကို ငေးကြောင်စွာ စိုက်ကြည့်နေမိ၏။

ခေါ်ရင် ကောင်းမလား။

ခြံကြီးရဲ့ ကြီးကျယ်ခမ်းနားမှုတွေက သူမရဲ့ စိတ်တွေကို ခြောက်လှ
န့်နေသလို။

အဖေကတော့ ဝမ်းသာမှာ ပဲ။

သားသမီးတွေ ချမ်းသာလျှင် အဖေ ဝမ်းသာပျော်ရွှင်နေတတ်သည် ။

မိဘမေတ္တာပဲ။

မထူးတော့ . . .

ရောက် လာပြီးမှ ပဲ။

လူခေါ် ဘဲလံကို အသာအယာနှိပ်ပစ်လိုက်မိသည် ။

သီရိ ရင်တွေတုန်လာ၏။

အတော်လေး ထိန်းချုပ်ထားမိသည် ။

ခြံကြီးထဲမှာ လူကြီးတစ်ယောက် ထွက်လာ၏။

“မင်း ဘယ်သူနဲ့ တွေ့ချင်လို့ လဲ မိန်းကလေး”

“ကိုကြီး”

“ဘယ်သူ”

“ကိုကြီးခန့်လင်း”

“ဆရာ ခန့်လင်းလား . . . ခဏနော်”

သူမ . . .

ရင်တထိတ်ထိတ်နှင့် စောင့်နေမိသည်။

ကိုကြီးက မိန်းမကြောက်ရသည် ဟု သတင်းကြားထား၏။

သူ လာခဲ့တာ မှားပြီလား။

အဖေအတွက်ပါ။

ခဏကြာတော့ . . .

ကိုကြီး ထိတ်ထိတ်ပျာပျာနှင့် ထွက်လာတော့သည်။

“သီရိ . . . နင် ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“ကိုကြီး . . . အဖေ နေမကောင်းဘူးလို့ လာပြောတာပါ”

“ဘာရောဂါလဲ”

“အဆုတ်ကင်ဆာ”

“ဟင်”

ကိုကြီးမျက်နှာက စိုးရိမ်သောကတွေတော့ ရှိနေသည်။

အဖေ့ကြောင့်တော့ မဖြစ်နိုင်။

အိမ်ကြီးဘက်သို့ လှည့်ကြည့်ပြီး ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်နေသည်။

“အဖေ့ကို ဆေးကုချင်တယ်”

“သွား . . . သွား . . . နင်ပြန်တော့ . . . နောက်မှ လာခဲ့မယ်”

ကိုကြီးသည် သူဌေးပုံစံတော့ အပြည့်အဝ ဖြစ်နေသည်။ ။

ချမ်းသာနေ၏။

အရင်နှင့်မတူအောင် ဖြူနုချောမောနေသည်။ ။

“ကိုကြီး”

“ဟင်”

“အဖေ့ကို”

“သီရိ”

“ရှင်”

“နင့်ဟာနင် လာတာမဟုတ်လား”

“အင်း”

“ဒီမှာ ကိုကြီးအဆင်မပြေဘူး၊ ချမ်းသာတဲ့ စည်းစိမ်တွေအားလုံး
ယောက္ခမပစ္စည်းတွေပဲဟာ . . . အစ်ကိုကြီးကို မနှောင့်ယှက်ပါနဲ့”

“ဟင်”

မနှောင့်ယှက်ပါနဲ့ တဲ့။ ။

အဖေ နေမကောင်းလို့ လာပြောတာပဲ။ နှောင့်ယှက်တာလား။

သီရိ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည်။ ။

သူမ လာတာကိုပင် အိမ်ထဲသို့မခေါ်ရ။

ကိုကြီးမှာ ဘာအစွမ်းအစမှ မရှိသလို ဖြစ်နေသည်။ ။

“သီရိ”

“ဟင်”

“ပြန်”

“ကိုကြီး”

“ငါ ဘာမှ မကူညီနိုင်ဘူး သိရီ”

“ဟင်”

ကိုကြီးရယ် . . .

ရက်စက်လိုက်တာ။

အဖေ့လို တာဝန်ကျေပွန်လွန်းသော ဖခင်တစ်ယောက်အပေါ်မှာ
ကိုကြီး တာဝန်မမဲ့သင့်ပေ။

ကိုကြီးသည် အင်ဂျင်နီယာ ဘွဲ့ရရှိပြီး ယောက္ခမတွေရဲ့ ကုမ္ပဏီကို
ဦးစီးနေရသော လူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ။

အဖေ့ကြောင့် ကိုကြီး ပညာတတ်တစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ရ၏။

တစ်သက်လုံး . . . အလုပ်မျိုးစုံလုပ်ပြီး သားသမီးတွေကို ပညာသင်ခဲ့
သည်။ ။

“ကိုကြီး သိပ်ရက်စက်တာပဲ”

“ဘာ”

“အဖေ့ကြောင့် ကိုကြီး ပညာတတ်တစ်ယောက် ဖြစ်လာတာ မဟုတ်
လား”

“နင် မသိပါဘူး သိရီ . . . အိမ်ထောင်ကျလာတဲ့ အခါမှ နင်သိမယ် . .
. ကိုကြီး ချမ်းသာလာတာ ကိုကြီးအစွမ်းအစကြောင့်မှ မဟုတ်တာဘဲ”

“အဖေက . . .”

“လောလောဆယ် ယောက္ခမအလုပ်မှာ ကိုကြီးက ဦးစီးနေရတာပဲ သီရိ . . . ကိုယ်ပိုင်ဝင်ငွေမှ မရှိသေးတာပဲ၊ ငါဘယ်လိုထောက်ပံ့ရမလဲ သီရိ”

ကိုကြီး ကြည့်ရတာ မိန်းမဘက်က အသိုင်းအဝိုင်းတွေကို ကြောက် နေပုံရသည်။ ။

ချမ်းသာတဲ့ ဘဝကို မက်မောနေသလိုပင်။

“တော်ပြီ . . . သီရိ သွားတော့မယ်၊ ကိုကြီးဟာ အစွမ်းအစမရှိတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ပဲဆိုတာ သိသွားပြီ . . . အဖေတစ်ယောက်ကို တောင် တာဝန်မယူနိုင်ဘူး”

“သီရိ နင် အိမ်ထောင်ကျမှ သိမယ် . . . ကိုကြီးကို နားလည်ပေးပါ ဟာ . . . မိန်းမက . . .”

“တော်ပြီ . . . သီရိ ပြန်မယ်”

“သီရိ”

“ဟင်”

“ရော့”

အိတ်ထဲမှ ငါးထောင်တန် နှစ်ရွက်အား ထုတ်ပြီးပေးနေသည်။ ။

“မယူပါဘူး”

ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောပြီး ကိုကြီးအား ကျောခိုင်းထွက်လာခဲ့မိသည်။ ။

အခန်း (၂)

“မလတ်”

“ဟင်”

“နင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

မလတ်နှင့်သီရိက အသက်ချင်း သိပ်မကွာလှပေ။

ချောမောသော မလတ်သည် ဝတ်စားပြင်ဆင်ထားပေမယ့် မျက်ဝန်း
တွေက ရှုန်းလဲ့တောက်ပမှုတွေ ကင်းမဲ့နေသည်။

“အဖေ နေမကောင်းဘူး . . . အဆုတ်ကင်ဆာတဲ့ ”

“ဟင်”

ကိုကြီးကဲ့သို့ပင် မမလတ်ကလည်း ခြံနှင့်တိုက်နှင့် နေရသည်။

ချမ်းသာ၏။

ယောက္ခမတွေနှင့် နေတာမဟုတ်ပေမယ့် ယောက္ခမတွေရဲ့ အုပ်စီးမှု
ကို ခံနေရသူပင် ဖြစ်သည်။

“အဖေ့ကို ဆေးကုဖို့ နင်တို့ မှာ တာဝန်ရှိတယ်လို့ ထင်တယ်မလတ်”

မလတ် မျက်ဝန်းထဲမှာ မျက်ရည်တွေ ပြည့်လာသည်။

“သီရိ”

“ဟင်”

“ငါ ငွေမကိုင်ရဘူး”

“ဟင်”

“မောင်က အိမ်ထဲက အိမ်ပြင်ထွက်တာလည်း မကြိုက်ဘူး”

“အဖေ့ဆီ လာတာပဲ”

“မရဘူး”

“မလတ်တို့ က ချမ်းသာတဲ့ လူတွေကိုယူပြီး ကိုယ့်အဖေကိုတောင် အသိအမှတ်မပြုရဲတဲ့ ဘဝမှာ နေရတာ မကောင်းပါဘူး”

ကိုကြီးကလည်း ဒီလိုပဲ ပြောခဲ့သည်။

သူမ ဒေါသတွေဖြစ်နေမိသည်။

မကျေမနပ်လည်း ဖြစ်ရသည်။

ကိုကြီးရော မလတ်ရော အဖေ့အပေါ် တာဝန်မဲ့ချင်ကြတာဟု ထင်မိသည်။

အဖေ နေမကောင်းဘူး။

လူ့လောကကြီးထဲက ထွက်ခွာသွားရတော့မယ့်လူတစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်။

ရက်စက်တယ်။

“နင်ပြန်တော့”

မလတ်ကလည်း အိမ်ထောင်ပြုလိုက်တာ မှားပြီဟု ထင်မိနေသည်။

မောင်က သူမအား လက်ထပ်ယူခဲ့ပြီး မောင့်အမိန့်ဩဇာအောက်မှာ

ငြိမ်ဝပ်ပိပြားစွာ နေခဲ့ရ၏။

အိမ်ရှင်မ တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ဘာအခွင့်အာဏာမှ မရှိ။

မောင် ထားရာနေ စေရာသွား။

အိမ်ထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း နေရတဲ့ ဘဝ။

ယောက္ခမတွေကလည်း ဆင်းရဲနွမ်းပါးသော ချွေးမဖြစ်၍ နှိမ်ချင်သည် ။

ဆေးကျောင်းတက်နေဆဲ မောင်နှင့်လက်ထပ်ခဲ့၏။

ဘာမှ မတတ်နိုင်။

သူ့ကို ကျောင်းဆက်မတက်ရတော့ဘူးတဲ့ ။

“မလတ်”

“ဟင်”

“မလတ် ကျောင်းဆက်တက်သေးလား”

“ဟင့်အင်း”

“ဘာ”

မမသည် စာအလွန်တော်သူ ဖြစ်သည် ။

ဆေးကျောင်းတက်ရင်း ယောက်ျား ယူသွား၏။

အဖေသည် ကိုကြီးနှင့် မမလတ်အတွက် ဘယ်လောက်အထိ အလုပ်တွေ ကြိုးစားလုပ်ဆောင်လာခဲ့ရလဲ။

အလုပ်မျိုးစုံ လုပ်ခဲ့သည် ။

နေပူမရှောင် မိုးရွာမရှောင် အဖေ အလုပ်လုပ်နေခဲ့ရ၏။

“မောင်က ချမ်းသာလို့ မမ ပညာဆက်သင်စရာ မလိုတော့ဘူးတဲ့ ၊ အိမ်ရှင်မကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့ ပဲ လိုလားတယ်တဲ့ ”

“မမ ပညာတွေ . . .”

“မတတ်နိုင်ဘူး”

“အဖေသာသိရင် စိတ်မကောင်းဖြစ်မှာ ပဲ”

“ငါက အိမ်ထောင်ကျသွားပြီလေ . . . မတတ်နိုင်ဘူး၊ ယောက်ျား ထားရာနေ စေရာသွားရမှာ ပဲ”

“သိရီ”

“ဟင်”

“နင်ရော”

“ဘာကိုလဲ”

“ကျောင်းဆက်တက်ဖို့ လေ”

“အဖေမှ နေမကောင်းတာပဲ . . . ကျောင်းဆက်တက်ဖို့ ထက် အလုပ် တစ်ခုခု ရှာမလားလို့ ”

“မလတ်လည်း မိသားစုကို ဘာတစ်ခုမှ မကူညီနိုင်ဘူးဟယ်”

မမ ဘာမှ မကူညီနိုင်ပေ။

ယောက်ျားနှင့်ပတ်သက်ပြီး ချမ်းချမ်းသာသာ နေရပေမယ့် ငွေမကိုင် ရ။

ယောက်ျားက ဘာမှ မပြောပေမယ့် မောင့်အမေက မယုံဘူးတဲ့ ။

“မမက ဆင်းရဲတယ် မဟုတ်လား”

မိဘဆွေမျိုးတွေကိုခိုးပြီး ထောက်ပံ့မှာ စိုးတယ်တဲ့ ။

မမကို လက်ခံတာပင် ဆေးကျောင်းသူဆိုတဲ့ ဂုဏ်ဒြပ်ရှိနေ၍ ဖြစ်သ
ည် ။

“မလတ် ဘာမှ မတတ်နိုင်ဘူး”

“မလတ်”

“ဟင်”

“အိမ်ပြန်လာခဲ့ပါလား”

“မဖြစ်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မောင့်ကို မလတ် ချစ်တယ်”

“မမ စိတ်မညစ်ဘူးလား”

“ဟင့်အင်း”

မမ အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရလျှင် မောင် ထားရာနေ စေရာသွားရသော
ဘဝကိုပဲ နှစ်သက်စွာ လက်ခံချင်နေမိသည် ။

အပြင်လည်း မထွက်ရဘူး။

အိမ်ထဲမှာ နေပြီး မောင့်အတွက်ပဲ အိမ်ရှင်မ ဝိသစွာဖြင့် နေထိုင်ရသ
ည် ။

မောင့်ကိစ္စဝိစ္စတွေကိုပဲ လုပ်ဆောင်ပေးရ၏။

မမက မောင့်ရဲ့ ပွဲတက်မယားပင် မဟုတ်။

ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်ကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်သော မောင်သည် ဘယ်ပွဲပဲတက်
တက် တစ်ယောက်တည်းပဲ သွားတက်ခဲ့သည်။ ။

“မမကို သူများ တွေကြည့်တာ မောင် မကြိုက်ဘူး . . . ယောက်ျား
တွေနဲ့ မမ ပတ်သက်နေမှာ မောင်မကြိုက်ဆုံး . . . အကောင်းဆုံးက
မောင့်မိန်းမ အိမ်ထဲမှာ နေတာပဲ”

မမကို ချစ်လို့ တဲ့ ။

တည်ကြည်ခန့်ညားသော မောင်သည် မမကိုပင် ခပ်စိမ်းစိမ်းနေတ
တ်သော လူတစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်။ ။

မမ စိတ်မညစ်။

ကျေနပ်သည်။ ။

မောင့်ကို ချစ်၏။

ဘယ်လိုအနေအထားမျိုးပဲ ဖြစ်နေပါစေ မမနေခဲ့သည်။ ။

“နှင်း တာဝန်တွေကို မောင် ယူသွားပြီပဲ . . . နှင်းအဖေ တာဝန်ပေါ့
သွားတာပဲ မဟုတ်လား . . . ပြီးရောပေါ့”

မောင်က ပြောခဲ့သည်။ ။

မမ ဘာမှ စောဒက မတက်ခဲ့။

အခုတောင် . . .

အိမ်မှာ မမတစ်ယောက်တည်းရှိနေ၍ ညီမလေး ဖွေးသီရိကို
စကားပြောနိုင်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ။

“သီရိ နင်ပြန်တော့”

“မလတ် . . . အဖေ့ကို လာကြည့်သင့်တယ် ထင်တာပဲ”

“မောင်က”

“ကိုကြီးရော မမရော သိပ်ရက်စက်ကြတာပဲ . . . သိပ်ပြီး အတ္တကြီးကြတယ်၊ အဖေက မမတို့ အပေါ် ဘယ်လောက်ထိ တာဝန် ကျေခဲ့လဲ . . . ဘယ်လောက်အနစ်နာခံခဲ့လဲ . . .”

“မမ သိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ . . . မောင်က . . .”

“အဖေ့အတွက်ရော မမထည့်ပြီး စဉ်းစားပါဦးလား”

“မမ ဘာမှ မတတ်နိုင်လို့ ပါဟယ် . . . ငွေကြေးဆိုလို့ လည်း တစ်ပြားတစ်ချက်မှ မမမှာ မရှိဘူး၊ မောင်က အိမ်မှာ အပြည့်အစုံ ဝယ် ပေးထားတော့ . . .”

“သီရိ ပြန်တော့မယ်”

“သီရိ”

“ဟင်”

“မလတ်ဘဝကို နင်တစ်နေ့ နားလည်လာမှာ ပါ”

“သီရိကတော့ ဘယ်လိုဘဝမျိုးပဲနေရနေရ အဖေ့ကိုတော့ ဘယ် တော့မှ မပစ်ပယ်ဘူး”

ဖွေးသီရိ ရဲဝင့်စွာဖြင့် မလတ်ကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီး ပြောပစ်လိုက်မိသ ည် ။

လွန်တယ် . . .

ကိုကြီးရော မလတ်ပါ အတ္တကြီးမားသူတွေ ဖြစ်ကြသည် ။

တစ်ကိုယ်ကောင်း ဆန်ကြ၏။

ဖွေးသီရိကတော့ အဖေ့ကို ပစ်ပယ်ထားရမယ့်ဘဝမျိုး ဘယ်လိုဘဝ
မှာမှ မနေဘူး။

လူတွေ . . .

တော်တော်ရက်စက်ကြတယ် . . .

ကိုကြီး မိန်းမရော အသိုင်းအဝန်းတွေရော မမလတ်ယောက်ျားအသို
င်းအဝန်းတွေရော လူစိတ်မှ ရှိကြသေးရဲ့ လား။

ယုတ်မာကြသည် ။

“သီရိ ပြန်မယ်”

“နင်နဲ့ အဖေ့အတွက် မလတ် ပိုက်ဆံပေးလိုက်ချင်ပါတယ်”

“နေပါစေ . . . မလတ်ပဲ အဆင်ပြေအောင် နေပါတော့”

“အေး အေး . . . နင်အမြန်ပြန်တော့ . . . တော်ကြာနေ
ငဲ့ယောက်ျားမကြီး လာလိမ့်မယ်”

သီရိ ပြန်ထွက်မည်အပြုတွင် ခြံမှ ကားဟွန်းသံ ကြားလိုက်ရသည်
။

“တီ . . . တီ”

“တီ”

“ဟင် . . . မာမီ လာပြီ၊ ဒုက္ခပါပဲ . . . တော်ကြာ နင့်ကို ငါခိုးပေးတ
ယ် ထင်တော့မှာပဲ”

မလတ်သည် အတော်လေး တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေသလိုပင်။

စိတ်ပျက်လိုက်တာ . . .

“မလတ်မှာ ငွေမှ မရှိတာဘဲ၊ ဒီလောက်ထိကြောက်ဖို့ မလိုပါဘူးဟာ
”

သီရိ ပြောပစ်လိုက်မိသည် ။

“နင် မသိပါဘူး”

သီရိအား မီးဖိုခန်းထဲက အိမ်သာထဲတွင် ပုန်းနေရန်ပြောသည် ။

“နင် မီးဖိုခန်းထဲက အိမ်သာထဲမှာ ခဏပုန်းနေစမ်းပါ။ အဲဒီအိမ်သာ
သူတို့ မတက်ဘူး”

“မမ”

“သွားစမ်းပါဟယ် . . . မာမိနဲ့ ပြဿနာ မဖြစ်ချင်ဘူး သီရိ သူတို့ ပြန်
မှ နင်ပြန် . . .”

“သီရိ မနေဘူး . . . ဘာမှ မလုပ်ဘဲနဲ့ မမက ဘာဖြစ်လို့ ကြောက်နေ
ရတာလဲ”

“သီရိရယ် မမကို သူတို့ တစ်မျိုးထင်မှာ မမအကြောက်ဆုံးပဲ . . . နေ
လိုက်ပါ သီရိရယ် . . . မမ တောင်းပန်ပါတယ်”

မမ စိတ်ချမ်းသာစေရန် သူမ အိမ်သာထဲ ဝင်နေရသည် ။

ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေ မမရယ်။

ဘာဖြစ်လို့ . . . ဒီလောက်ထိ ကြောက်နေရတာလဲ။

သီရိ နားမလည်။

နင် အိမ်ထောင်ကျမှ သိမယ်တဲ့ ။

သီရိလည်း သူတို့လိုပဲ အဖေကိစ္စနဲ့ ပစ်ထားခဲ့ပြီး ယောက်ျားနှင့်ယော
က္ခမကို ကြောက်နေမှာ လား။

မဖြစ်သင့်ဘူး။

လုံးဝ မဖြစ်သင့်တာပဲ။

မုန်းလိုက်တာ . . .

မလတ်ဘဝကို မုန်းမိသည် ။

ရင်ထဲမှာ နာကြည်းနေမိသည် ။

အိမ်သာထဲမှာ နေရတာ အသက်ရှူပင် မွန်းကျပ်လာမိ၏။

မမလတ်အဖြစ်က ဆိုးလွန်းသည် ။

စိတ်ညစ်လိုက်တာ . . .

အပြင် ဘယ်တော့ထွက်ရမလဲ။

“ဖျပ် . . . ဖျပ် . . .”

“ဖျပ်”

ခြေသံတွေက မီးဖိုခန်းထဲမှာ လှုပ်ရှားသွားလာနေသည် ။

“နှင်းသီရိ . . . ညည်းကို အိမ်ဖော်တစ်ယောက်တော့ ငှားပေးချင်တယ် . . . ဒါပေမဲ့ ညည်း အပျင်းထူသွားမှာ လည်း စိုးရသေးတယ်အေ”

မမ ငြိမ်သက်နေသည် ။

ယောက္ခမကြီးရဲ့ အထက်စီးကနေ ပြောနေသော လေသံတွေ ဖြစ်၏။

သူမ ကြားနေရသည် ။

ဒေါသတွေ ဖြစ်ရ၏။

သက်သက် နှိမ်နေတာ။

ကိုယ့်ချွေးမပဲ . . .

လူလူချင်း ဒီလောက်ထိ နှိမ်ချဆက်ဆံနေတာ မကောင်းပါဘူး။

“ကျွန်မအတွက် အိမ်ဖော်မလိုပါဘူး၊ မာမီ အိမ်မှုကိစ္စတွေ အားလုံး နှင်းတစ်ယောက်တည်း နိုင်နင်းပါတယ်”

မမက ပြောနေသည် ။

“ငါ့သားရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာအတွက်ပါ . . . တော်ကြာ ညည်းကို အိမ်ဖော် လို့ တောင် ထင်သွားနိုင်တယ်”

“တောက်”

သူမ . . .

ဒေါသတကြီး တောက်ခေါက်ပြီးမှ သတိရမိသွားသည် ။

“နှင်း”

“ရှင် . . . မာမီ”

“မာမီကို ဆေးလိမ်းပေးစမ်း . . . တစ်ကိုယ်လုံး ညောင်းနေလို့ ”

“ဟုတ်ကဲ့ မာမီ”

“ဒီနေ့ မာမီ အေးအေးဆေးဆေးနေမယ် . . . သားငယ်လည်း ပါလာ တယ် . . . သားကြီးပြန်လာမှ မာမီပြန်တော့မယ်”

ဘုရားရေ . . .

အကြာကြီး နေမှာ ပါလား။

သီရိ ဘယ်လိုထွက်ရမလဲ။

အလုပ်ကိစ္စတွေအတွက် လူကြီးတွေနှင့်သွားတွေဖို့ ရှိသည် ။

“သားငယ်ရေ . . . မင်းသွားစရာကိစ္စရှိရင် သွားတော့၊ မာမီ ဒီမှာ အေးအေးဆေးဆေးနေမယ် . . . နှင်းကို ဆေးလိမ်းခိုင်းမလို့ ၊ သားကြီး လာမှ ပဲ ပြန်မယ် . . . မင်း လာမကြိုနဲ့ တော့”

“ဟုတ်ကဲ့ မာမီ . . . သားလည်း အလုပ်ကိစ္စတွေ ရှိသေးတယ်၊ ပြန် တော့မယ်. . . ဒီမှာ ကော်ဖီသောက်လိုက်ဦးမယ်နော်”

“ကိုငယ် . . . မမနှင်း ကော်ဖီဖျော်ပေးရမလား”

“နေပါမမ . . . မာမီနဲ့ သာ အေးအေးဆေးဆေးနေပါ”

“အေး . . . အေး”

အသံတွေ ကြားနေရသည် ။

သူမ . . .

ဘယ်လိုပြန်ထွက်ရမလဲ။

သေချင်တာပဲ . . .

အခုလောက်ဆိုရင် မမလည်း ဘယ်လောက်ထိ စိတ်သောကတွေ ရောက်နေရမလဲ မသိဘူး။

သီရိပင် ဇောချွေးပြန်ချင်လာရသည် ။

မမနှင့် ယောက္ခမကြီး အပြင်ထွက်သွားတဲ့ အသံတွေ ကြားရ၏။